

Sygn. akt IV CSK 152/14

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku J. L. S.
przy uczestnictwie P. S., M. J. G., D. B. Ł., Z. M., O. S. i S. S.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 września 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 30 sierpnia 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w O. z dnia 30 sierpnia 2013 r., wydanego w sprawie o rozgraniczenie, wnioskodawca J. S. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania tym, że „wbrew ocenie Sądu Okręgowego materiał dowodowy w sprawie dawał podstawę do odtworzenia stanu posiadania granicy na dzień 4.11.1971 r. jako granicy prawnej, natomiast dokonanie rozgraniczenia wedle kryterium drugiego czyli wedle stanu ostatniego spokojnego posiadania jest możliwe tylko wówczas, gdy nie można ustalić stanu prawnego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania wymaga oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym przyczynom. Z tego względu cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie wówczas, gdy skarżący powoła i właściwie uzasadni wystąpienie co najmniej jednej z przesłanek kasacyjnych przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Inaczej rzecz ujmując, wskazanie dowolnych okoliczności, mających uzasadniać - w ocenie skarżącego - wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozbawia to wymaganie istotnego znaczenia dla realizacji celu, dla którego został ustanowiony (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135).

Wnioskodawca, uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, ograniczył się do powtórzenia zarzutu skargi, nie wskazując żadnej z przyczyn mogących uzasadniać przyjęcie jej do rozpoznania, o których mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Z omówionych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).